

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 416/2025
30.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Видић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2035/24 од 19.09.2024. године, у седници одржаној 30.01.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2035/24 од 19.09.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2035/24 од 19.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П 586/21 од 09.04.2024. године која је исправљена решењем тог суда П 586/21 од 23.05.2024. године, ставом првим изреке утврђено је да је тужилац носилац права својине на катастарској парцели .., подброј парцеле 9, њива треће класе површине 2.686 м² уписана у Лист непокретности .. КО ..., по основу одржаја, што је тужена дужна признати и тужиоцу издати исправу подобну за упис права својине на наведеној парцели, а коју ће у противном заменити ова пресуда. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да надокнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 213.125,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2035/24 од 19.09.2024. године, ставом првим изреке, жалба тужене је делимично усвојена и пресуда Основног суда у Сремској Митровици П 586/21 од 09.04.2023. године, исправљена решењем тог суда П 586/21 од 23.05.2024. године, преиначена у делу одлуке о трошковима поступка (став други изреке), тако што је обавеза тужене да надокнади тужиоцу трошкове поступка са досуђеног износа снижена на износ од 62.000,00 динара, док је у преосталом делу жалба тужене одбијена и првостепена пресуда у преосталом побијаном, а непреиначеном делу одлуке о главном захтеву и о трошковима поступка (став први и

трећи изреке) потврђена. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је утврђено да је тужилац власник спорне парцеле по основу савесног одржаја, пошто је утврђено да је његов отац био учесник поступка арондације који је спроведен током 70-их година прошлог века у КО ... (чињеница коју тужена није спорила), у којем му је у замену за парцелу ..., површине 26 ари 86 м², без закљученог уговора о замени или одлуке органа који је спроводио поступак арондације дата спорна парцела исте површине, и да су он и његов правни претходник били њени савесни држаоца у периоду дужем од 20 године.

По оцени Врховног суда, наводи тужене не оправдавају потребу да се о њеној посебној ревизији одлучује ради новог тумачења права.

Одржајем се право својине стиче по самом закону (члан 21. Закона о основама својинскоправних односа), протеком времена у којем једно лице непокретну ствар држи као савестан и законити држалац (члан 28. став 2. у вези члана 72. став 1. и 2. Закона о основама својинскоправних односа) или као савесни држалац (члан 28. став 4. у вези члана 72. став 2. и 3. Закона о основама својинскоправних односа), при чему се том лицу у време потребно за одржај урачунава и време за који су његови правни претходници ствар држали као савесни и законити држаоци, односно као савесни држаоци (члан 30. став 2. Закона о основама својинскоправних односа).

Одржај је начин стицања својине од невластника. Због тога су наводи ревидента да привредно друштво „Пинки“ из Сремске Митровице није могло располагати спорном парцелом у друштвеној својини као њен корисник, нису од значаја за дозвољеност посебне ревизије. Исти значај имају и наводи да не постоји писани уговор о замени земљишта, односно да је усмени уговор о замени ништав, зато што о праву својине тужиоца стеченог одржајем није одлучивано на основу члана 28. став 2. Закона о основама својинскоправних односа, већ на основу става 4. тог члана, за шта је потребна савесна државина у значењу из члана 72. став 2. наведеног Закона, која се претпоставља, а тужена ту претпоставку у овом случају није оборила.

Ревизијски наводи о погрешној примени члана 1. Закона о промету земљишта и зграда из 1965. године, члана 1. став 1. Закона о претварању друштвене својине на пољопривредном земљишту у друге облике својине („Службени гласник РС“, бр. 49/92 и 54/96) и члана 29. Закона о основним својинскоправним односима („Службени гласник РС“, бр. 6/80) били су предмет оцене другостепеног суда и по становишту Врховног суда не захтевају ново тумачење. Наводи ревидента да тужилац и његов правни претходник нису били држаоци предметне парцеле су чињеничне природе и не могу се истицати у ревизији из члана 404. став 1. ЗПП, тврдњом да је спорно земљиште давано у закуп трећим лицима по уговорима које је тужена закључила 29.12.2017. године и 22.01.2019. године, иначе закљученим по протеку рока од 20 година рачунајући од 04.07.1996. године као дана ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о основним својинскоправним односима којим је брисана забрана стицања права својине одржајем на непокретности у друштвеној својини.

Посебна ревизија може се изјавити само због погрешне примене материјалног права. Због тога, приликом оцене њене дозвољености у овом спору нису разматрани наводи ревидента о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП.

Уз ревизију нису приложене правноснажне пресуде које би, због другачијег пресуђења у истим или битно истоветним чињеничноправним споровима, оправдавале потребу одлучивања о посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе. Из тих разлога, с обзиром да по оцени Врховног суда у овом спору нема правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у правом ставу изреке.

Ревизија тужене није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП. Вредност предмета спора одређена у тужби износом од 15.000,00 динара (члан 33. став 2. ЗПП) не прелази вредност која је по наведеној одредби меродавна за дозвољеност ревизије, због чега је на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**